

lent meg egy tanulmánykötet, amely radikálisan – vagyis elemző érvekre támaszkodva – újjáértelmezi Tamási egész drámai életművét.) A magyar irodalom kanonizációs folyamata egészében véve problematikus, s a Szerkesztőség körkérdése szerintem ennek a problémakörnek egy kimetszett szelete. Azt viszont, hogy a felsorolt szerzők életműve így vagy úgy részévé vált vagy válik a kánonnak, többek között épp a kérdés tartalma és irányultsága jelzi.

Amúgy pedig az emberöltők múlásának bölcsességére vagyunk kénytelenek hagyatkozni. Ami nem azonos az oly gyakran emlegetett imaginárius utókorral.

Szíves üdvözzettel:

Márton László

Lázáry René Sándor

TUNISZI ELÉGIA

Július, súlyos sugarakkal áldott
Évszakom! Forró remegés a vérben,
Részegült fények, rohanás a sziklás
Korzika partján!

Mert pazarló vad szerelembe szökkent
Szívem üldöz, hajt, s odahagyva mindent
Tengeren hajszol, tovahordoz ájult
Déli vidékre,

Szárd vizek hátán le Szicíliaába,
Agrigentótól heves Afrikáig...
Barna Karthágó romos alkonyában
Máglya, halotti

Tűz a lelkem: vágy harapódzik, éget
Rejtező lánggal, amiként Didót is...
Pusztulok lassan parazsán pun éjnek,
Kék Tuniszomban,

Lázasan, berber sivatag szegélyén,
Hol tevék bögnek, karaván sűrűg szét,
S nincs menekvés, tán soha sincs, Sorellám,
Tőled, örökre!

Marsala – Tunisz – Kairuán, 1878 júliusában

TAORMINAI TÖREDÉK

Majd Syracuse felé menekültem, Málta után... Már
Félve, remegve megint... De nyugalمامat ott se találtam.
S Tindariban se... Taormina kék ege sem könyörült – úgy
Forrt a kedélyem, akár horizonton a rőt, havas Etna
Füst-eregetve kopár hasadékokon át, hol a vulkán
Mennyre okádva hamut s tüzeket hány szét a vidéken:
Lángja kicsap, lecsorog, gomolyogván hömpölyög, éget,
Gőzöl a lávafolyam, kiszivárog az isteni hegyre,
Mintha görög filozófok szelleme izzana mélyén,
Mintha a lét is örök tűzijáték volna, Sorella:
Visszafogott szerelem, kitörő vágy fénye a lélek!

Taormina – Messina, 1878 augusztusában

SORELLA-VILLANELLA

*„Un giorno mi prego una vedovella
d'andar un dur scoglio con lei passare
navigando su la sua navicella.”*

(Adrian Willaert)

Víg villanella zengjen!
Villanjon át az emlék –
Szeress, Sorella, szentem!

Bár társtalan kerengtem,
S öledből megfutamlék –
Víg villanella zengjen!

Bár tóled meszsze mentem,
El, Toscanába nemrég –
Szeress, Sorella, szentem!

Ha tudsz szeretni engem,
Kit vád kísért s a nemlét –
Víg villanella zengjen!

Lelked vágyván esengtem,
S öleltelek, te szebb lét –
Szeress, Sorella, szentem!

Szerelmünk titka lengjen,
Ne tépd le testi leplét –
Víg villanella zengjen!

(Suttogtam sűrű csendben,
Csókolván barna keblét...)
Szeress, Sorella, szentem,

Vagy meghalok ma menten,
Mint őszidőn a lepkék!
Víg villanella zengjen –
Szeress, Sorella, szentem!

*Megkezdtem Pistoiaában, 1878 őszén.
Végleges formája: Sáromberkén,
1880 áprilisában, virágvasárnapon*

MADRIGÁL SORELLÁNAK

*„Tant que vivray en aage florissant,
je serviray d'amours le roy puissant
en fais en dütz en chansons et acordz.
Par plusieurs fois m'a tenu languissant,
mais apres deul m'a faict rejoysant
car j'ay l'amour de la belle au gent corps.”
(Claudin de Sermisy)*

Elomló álmom forrás mormolása:
Nyugalma loppal, lassan átitat...
S talán nem is sa jog már sok elmúlt horzsolás ma...
De holnap majd pihenni hol fogok?
Szeress, Sorella, míg a hold lobog,
Akárha hölgy-lepel s mezítlen áhítat,
Sorella, ringass, mint szellő a felhőt,
Melyben szent éji zápor zendül föl, háborog,
Miként tűnő öledben gyermekké nő a felnőtt...
Szülj újra még, Sorellám, ringass, szerelmi láz, vágy:
Ragyogj, mindenség, menyegzői nászágj!

*Megkezdtem Ferrarában, hazafelé, 1878 őszutóján.
Végző változat: Sáromberkén, 1880 áprilisában*